

KELET-EURÓPA MISSZIÓ

A Kelet-Európa Misszió Alapítvány hírlevele

2017/2

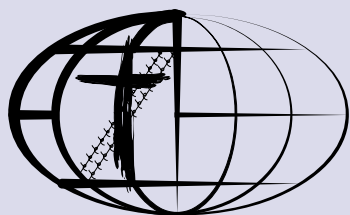
Hatással lenni... – misszió Kaporcsón

Első evangéliumi gyermektábor Csángóföldön

Új élet, új otthon

Már megint a menekültek...

Albániai missziós napló

KELET-EURÓPA MISSZIÓ

IMPRESSZUM

A Kelet-Európa Misszió Alapítvány hírlevele

Felelős kiadó: Fekete Imre

Kelet-Európa Misszió Alapítvány

Szerkesztő: Fekete Imre

Tördelő: Bolla Zoltán

A Kelet-Európa Misszió egy keresztény karitatív szervezet, amely Magyarországon 1992 júliusa óta működik alapítványi formában. Munkánk felekezeti alapokon nyugszik. Célunk Jézus Krisztus evangéliumának hirdetése bármilyen úton, amely előttünk megnyílik. Arra is törekszünk, hogy a szükségben levőket gyakorlati és anyagi segítségben részesítsük. Munkánkat kizárólag hit által végezzük, anyagi forrásaink szabad akaratból történő adományokból származnak.

A pénzügyi iratok az alábbi megadott bankszámlaszámokra lehet elküldeni:

Kereskedelmi és Hitelbank Zrt.:

10200847-32413511-00000000

Örkényi Takarékszövetkezet:

65500044-30060795-54000010

Adószámunk: 18012594-1-13

Levélcímünk: 2365 Inárcs, Szőlőhegy 1.

E-mail:

info@misszio.eu

erzsebet.fekete@misszio.eu

Honlap:

www.misszio.eu

www.facebook.com/misszio

Telefon: (+36 29) 570-010

Levél az Olvasóhoz

A hálaadásról

„A negyedik napon az egész sereg összegyűlt a Hálaadás-völgyében, ahol nagy hálaadó ünnepet tartottak, dicsérték és áldották az Örökkévaló Istent a nagy győzelemért. Ezért azt a helyet a mai napig Hálaadás-völgyének nevezik.” (2Krón 20,26b)

Sokféle dolog jut eszünkbe, amikor a hálaadásról beszélünk. Az egyik lexikon definíciója szerint a hála egy erény, amely képessé tesz a kapott jótétemény, szóban és tettben való elismerésére, viszonzására. A hálaadás ellentéte a zúgolódás és panaszkodás, de a ki nem mutatott hála is hálátlan-ságnak tűnik.

Mind a hálával, mind a hálátlansággal bőven találkozunk Izrael történetében. Amikor átkeltek a Vörös-tengeren, táncra perdültek örömeikben, viszont hamar elfelejtkeztek az egyiptomi szenvedéseikről, és vándorlásuk közben panaszkodtak, zúgolódtak, lázadtak.

Noé, mikor a vízözön után a bárkából kiszállt, hálaáldozatot mutatott be Istennek, mivel családjával együtt megmenekült (1Móz 9,20). Izrael népe, amikor megérkezett Jeruzsálembe a hosszú babilóniai fogság után, hálával áldozott és dicsérte az Urat a szabadításért (Ezsd 3,10-13).

A bevezetőben említett bibliai vers előzménye az volt, hogy egy nagy létszámú ellenséges hadsereg Jeruzsálem irányába tartva Júda királyságát készült megsemmisíteni. Josafát volt ekkor a király; a túlerővel szemben kicsiny hadseregével esélye sem volt a győzelemre. Nem voltak szövetségesei, akikről segítséget kérhetett volna. Viszont istenfélő ember volt, és tudta mit kell tennie. Felszólitotta az ország népét, hogy bójtöljenek és imában keressék az Urat. Isten pedig válaszolt Jeháziel próféta által: *„Ne féljétek, és ne rettegjétek e nagy sokaság miatt, mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten”* (2Krón 20,15). Az Úr ellenségeskedést szerzett Júda népének ellenségei között, akik egymás ellen fordultak és elpusztították egymást. Amikor Josafát és népe kivonult a pusztai kilátóhelyhez, a sokaság felé tekintett, és látta, hogy *„... azok holtan heverték a földön”*. Senki sem menekült meg közülük. Isten válaszolt az imáikra, és csodálatos módon megmentette népét. Nyilvánvaló volt, hogy nem ember, hanem az Úr által jött a szabadulás. *„Negyednapra pedig gyűlének a Hálaadás-völgyébe, mivel az Úrnak ott adtak hálát.”*

Szeretnék megemlíteni egy másik történetet is a hálaadás kapcsán. Jézus utazása közben találkozott tíz leprással, akik távolról kiáltozva

kérték: *„Jézus könyörülj rajtunk!”* (Lk 17,11-19). Miután próbára tette hitüket, Jézus megkönyörült rajtuk. Elküldte őket, hogy mutassák meg magukat a papoknak. Mire odaértek, megtisztultak. Egy közülük, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, arca borulva hálát adott és hangosan dicsőítette az Istent. Jézus ugyan örült ennek az egynek, ugyanakkor elszomorodva kérdezte: *„Hát a kilenc hol van?”* Elképzelhető, hogy ők is hálásak voltak, de nem érezték szükségét, hogy kifejezzék a hálájukat és dicsérjék Jézust, a Szabadítót.

Hasonló jelenségekkel találkozunk napjainkban is. Úgy tapasztalom, hogy a mai fejlett és művelt Európában egy hálátlan világban élünk, noha lenne okunk a hálaadásra. Arra bátorítok mindenkit, hogy legyünk hálásak a teremtő Istenünknek az életért és a gondviselésért, amit ajándékba kaptunk.

Az Istennel megbékélt életnek alapvető jellemvonása a hálaadás. *„Legyetek hálálatosak. ... hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek. Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek Őáltala”* (Kol 3,15-17), írja Pál apostol, amikor a tiszta és nemes keresztény életre bátorítja a Krisztusban hívőket. *„Mindenben hálátokat adjatok, mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézusban tihozzátok”* – erre is int bennünket Pál (1Thessz 5,18). A mindenben azt jelenti, hogy akkor se hiányozhat a hálaadás az életünkben, amikor megpróbáltatásokkal szembesülünk. Isten Igéjéből azt értettem meg, hogy a nehézségeinkben különösen fontos, hogy hálaadással tegyük le életünket az Úr kezébe.

Május 27-én ünnepeltük a Kelet-Európa Misszió bejegyzésének 25. évfordulóját. Visszatekintve az elmúlt évek történéseire hálát adok Istennek, hogy megbízott bennünket, és velünk volt a testi és lelki szükségben élő emberek felé való szolgálatban. Bár egyedül kezdtem el a szolgálatot, köszönöm az Úrnak, hogy az évek során nem egyedül kellett szembenéznem a missziós kihívásokkal, hiszen sok értékes segítőt adott a feladataink elvégzéséhez.

Fekete Imre
misszióvezető

Hatással lenni... – misszió Kapolcson

Már harmadik alkalommal jártunk a kapolcsi Művészetek Völgye fesztiválon, hogy a fesztiválozók között hirdessük az evangéliumot. Ahogy az előző két esetben, úgy most is sikerült elmélyülten beszélgetni az érdeklődőkkel – még akkor is, ha misszióink kissé nehezen indult.

Tudvalevő, hogy a Művészetek Völgye fesztivál alapvetően a magyar kultúráról, a magyar iparművészetről, a magyar történelemről szól: csaknem mindenről, ami magyar. Úgy gondoltuk, ehhez a széles spektrumú kínálathoz mi is hozzáteszünk egy érdekes témát: hogyan jutottak el történelmünk során a magyarok a pogány, ősi sámánhitből a kereszténységig? A témát egy izgalmas előadás keretében akartuk bemutatni, melynek végkicsengése az volt, hogy a személyes életünkben is fontos változást átélünk, és a mindenféle téves hiedelemtől elszakadva az egyetlen Istenben való hithez fordulunk. Noha alaposan meghirdettük, sajnos az előadásra egyetlen ember sem jött el. Csupán missziós csoportunk egy része üldögélt a helyszínen, az Élő Víz Pincében, mely egyébként kellemesen hűvös klubhelyiség a tikkasztó melegben.

A kapolcsi evangélikizációt szervezők közül egyik testvérünk azonban bátorított bennünket: a lehangoló helyzet ellenére kezdjük el az előadást, mert az utcán sétáló emberek – hallva mi zajlik a pincében – be-

fognak jönni. Ez így is történt: öt perccel később néhányan besétáltak, leültek és végighallgatták az előadást, közben újabb érdeklődők érkeztek. Végül egy mély és jó beszélgetés alakult ki a téma kapcsán arról, miben és hogyan érdemes hinni.

Missziós csoportunk másik fele eközben a kapolcsi evangélikus templom előtti forgalmas téren kreatív foglalkozásokat szervezett kicsiknek és nagyoknak. Az arra sétálók közül többekkel sikerült beszélgetnünk. Nagyon örültünk, hogy akadt olyan is, aki tavalyról emlékezett ránk, és azért jött el a templomhoz, hogy velünk találkozhasson.

A kapolcsi missziós út során meglátogattunk négy rászoruló családot, bőséges élelmiszercsomagot vittünk nekik, és imádkoztunk értük. Az egyik helyen két beteg kisgyermek él az édesanyjával (egyik Down-szindrómás, másik értelmi fogyatékos), az édesapa börtönben van. Egy másik családban éppen a nagymama halálát gyászolták: az anya nem akart szerepelni a családról készülő fotón sem, mert képtelen volt mosolyogni. Meglátogattunk olyan családot is, ahol az apa a közelmúltban motorbalesetet szenvedett és az ágyban feküdt, így az egész háztartás és a négy gyermek az anyára maradt. A gyerekek itt különösen örültek a kapott csomagnak, és sietve bontották ki a málnaszörpöt, valamint a kifejezetten nekik hozott kekszet. Végül olyan családban is jártunk, ahol a várandós anyuka egyik lánygyermeké már három éves, de még

mindig nem beszél. Megannyi emberi sors, rengeteg nehézség és próba. Missziós csoportunk fiatal tagjait a családlátogatások alázatra nevelték és arra tanították, hogy legyenek hálásak azért, amijük van.

Minden évben szervezünk filmklubot is Kapolcson. Idén sem maradt el ez a program, melyre igen sokan voltak kíváncsiak: a fentebb említett pince teljesen megtelt emberekkel, akikkel nagy örömünkre a filmnézés után majdnem két órány mély beszélgetést tudtunk kialakítani bűnről és megbocsájtásról. Óriási élmény volt számunkra, hogy nem hívó emberek, akik nehezen hajlanak a megbocsájtásra, a beszélgetés során egyre nyitottabbá váltak arra a lehetőségre, hogy az igazi megtérés megváltoztatja az embert, és képes lesz megbocsájtani. Végül akadt olyan nem hívó is, aki maga mondta ki: igazán csak az tud megbocsájtani, aki valóban hisz Istenben. A kulcs tehát az őszinte hit.

A kapolcsi missziós szolgálatunkat egy nagy koncerttel zártuk a helyi evangélikus templomban. Vonósokból, fúvósokból, énekesekből álló nagyzene-karral készültünk, mely ugyan alig fért el a viszonylag szűkös helyen, végül mégis teljes harmóniában szólalt meg. A dalok között – melyek szövegei az Istenben való hit szépségéről szóltak – prózában is elhangzottak gondolatok arról, miért érdemes Krisztust követni. Imádkoztunk azért, hogy olyan emberek jöjjenek el a koncertre, akik nemcsak az alaposan hangszerelt zenét hallják meg, hanem az abban rejlő üzenetet is.

Kapolcs olyan hely Magyarországon, ahol lehetséges komolyabb kapcsolatba kerülni az emberekkel, és hatással lenni rájuk. Csoportunk ezzel a céllal érkezett a fesztiválra, és mindannyian úgy indultunk haza, hogy egyetértettünk abban, ezt a célt sikerült elérnünk.

Sytka

Koncert a kapolcsi evangélikus templomban

Első evangéliumi gyermektábor Csángóföldön

Közel tíz éve kezdődött a Kelet-Európa Misszió szolgálata a csángóföldi rászorulóknak felé. Kezdetektől segítségünkre voltak a kapcsolatok kiépítésében a csángó falvakban dolgozó, Erdélyből és Magyarországról érkezett önkéntes tanárok, akik a Magyar Házakban magyar nyelvet tanítanak. Közéjük tartozik Kis Sámuel és felesége, Rebeka, akik negyedik éve a csángóföldi Diószegen a magyar nyelv önkéntes tanításán kívül, tanítanak az állami iskolában is. Ezt a küldetést Isten elhívásával végzik. Sámuel és Rebekát nemcsak ebben a faluban szeretik és tisztelik, hanem a környék településein is. Ők szervezték az idei gyermektábort, ami az első evangéliumi tábor volt Csángóföldön.

A mintegy 300.000 lakosú Csángóföld, a Keleti-Kárpátokon túl, a Szeret és a Tatros folyók mentén fekszik. Magyar identitásukban a Ceausescu diktatúra idején a csángók elnyomottak voltak, megszüntették a magyar iskolákat, és a templomokban azóta is szinte csak románul zajlik a mise. A csángók nagyon vallásosak, akiknél ma is sok gyermek születik.

A diószegi állami iskola igazgatója nagyon barátságosan fogadta nyolcfős csoportunkat. Az osztály tantermeit, a sportpályát, de még a tanári szobát is rendelkezésünkre bocsájtotta. „Az teljesen elképzelhetetlennek tűnt, hogy egy román iskolát odaadjanak magyaroknak egy hétre, és különösen az, hogy az igazgató is odajöjjön, és kedvesen tudunkra adja, hogy mennyire örül ennek” – mondta egyik csoporttagunk, Kelemen Gábor.

Nagy Tibor és Kis Sámuel a gyermekeket tanítják

Negyvenöt gyermek jelentkezett eredetileg, de már az első nap hetvennyolcan jöttek el, és a következő napokon már százhuszan voltak. „Úgy gondoltuk, hogy ha a gyermekek szívébe be tudnánk csepegtetni Isten Igéjét, akkor az egy kis kaput nyitna minden házba” – meséli Rebeka. „Minden reggelt buzgó énekléssel és igei üzenettel kezdtünk el, amit Nagy Tibor, a vajdasági Misszió vezetője osztott meg a gyermekek nyelvén. A gyermekek csak úgy szívták magukba az Igét, az aranymondásokat. Ezt követte egy kis kézműves foglalkozás, majd egy kis nassolás után már mindenki a focipályán sorakozott.

A hét aranyabálya, amit nemcsak elméletben, hanem a tetteinkkel is próbáltunk átadni nekik, ez volt: >Amit

tehat szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük< (Mt 7,12)”.

A három korcsoportra osztott gyerekeknek sok játék, ének, zene, kézműves foglalkozás mellett elmondtuk az evangéliumot. Mivel tanulnak magyarul, könnyedén megtanulták az énekeket magyarul, de angolul és románul is. Ebben nagy szerepe volt Sámuelnek, aki zenezakos tanár és mind a három nyelvet beszéli.

„Különleges élmény volt eltölteni néhány napot a csángó gyerekekkel. Csupa nagymosolyú, hangoskodó, csínytevő, virgonc gyerek, akik reggelente jóval a korai 9 órai kezdés előtt vártak ránk az iskola kapujában. Jó volt azt látni, hogy minden szolgáló megta-

Káoszból tábor Ágoston szerint

Énektanulás közben

lálta a helyét a munkában, éneklés- és játéktevésben, fordításban, imaháttérben, igevers tanításban. A gyerekek az énekeket hazafelé menet az utcán lelkesen énekeltek. Szép csángó tájszólású énekhangoktól zengett minden: >Bárhul bárhul én mindig Őt magasztalom.< Az egyik nap nagyon megfogott az igei üzenet, amiről Fekete Imre beszélt, hogy Jézusnak fontosak voltak a gyerekek, és Isten ma is magához hívja őket. Örülök, hogy részese lehettem az üzenetnek, hogy Isten maga a szeretet, hálás vagyok, hogy erről beszélhettünk a gyerekekkel, és meg is mutathattuk nekik egy-egy nagy öleléssel” — írta egyik csoporttagunk, Abigél.

A gyermekszereg nagyon örült a Missziótól ajándékba kapott színes egyenpólóknak, amiket boldogan mutogattak az utcán. Mind a szülők, mind a tanárok és az igazgató is osztoztak a gyermekek örömeiben. Az utolsó nap még a polgármester is megtisztelt jelenlétével. A tábor záróestje pedig egészen különlegesre sikerült. Több csángó településről népviseletbe öltözött ének- és táncgyüttesek érkeztek Diószegre. A fesztivál vezetője, Gyurka Valentin és egyik csoporttagunk, Kelemen Gábor néhány fiattal együtt a táborozó gyermekeket a csángó táncrea és népzene tanította.

Búcsúzáskor az egyik tini lány odajött hozzánk és kért egy Bibliát tőlünk, amit Tibor egyik reggeli üzenetében ígért nekik. Ezen felbátorodva több fiatal kért Újszövetséget, többet, mint amennyit adni tudtunk volna.

Minden percet megragadtunk, hogy a gyerekeknek minél többet mutassunk be Isten csodás országáról, és hisszük, hogy ennek még folytatása is lesz. Köszönjük az imatámogatást és az anyagi hozzájárulást. Jó tudni, hogy sok keresztény a szívében viseli ezt az aprócska kis népet.

Fekete Imre

Hétfő éjjelre értünk Diószegre. Gyors köszönés, pár szó a következő napról, és egy gyors alvás várt ránk. Reggel nehezen dörzsöltem ki az álmot a szememből, de sietni kellett, mert a gyerekek már vártak. Megérkeztünk a falu iskolájába, ahol egy kisebb hangyabolynyi gyermek máris lelkesen nyitotta a kaput. Egyből hangos zsvajj töltötte be a kis iskola folyosóját. Rögtön az első pillanatban technikai nehézségbe ütköztünk, ami az egész heti terveinket fenekestül felforgatta. Az alapötlet az volt, hogy megnézzük a Narnia Krónikái című film első részét, amiből sok jelenet párhuzamba állítható a Bibliával. Akármennyire is próbálkoztunk, nem sikerült megnézni a filmet. A gyerekek a várakozás miatt már nem tudtak csendben ülni, és egyre inkább azt éreztük, hogy kezd kicsúszni az irányítás a kezeink közül. Egyszer csak a csipet-csapat kiszaladt az iskola udvarára, mi meg ott álltunk és láttuk, hogy hiába minden erőfeszítés, fel kell hagyni az eredeti elképzeléseinkkel. Kimentünk mi is az udvarra a hangyaboly után, és álltunk, nézve a zúrzavart. Hirtelen kezdtek feltörni bennem a gyerekkori emlékek, miket is játszottunk kicsiként. Pár pillanat múlva már együtt fogócskáztam velük, és a kezdeti feszültség úgy elillant, mintha soha nem is lett volna. Az első napot végigjátszottuk kárpótlásul a felesleges várakoztatásért.

Ezekből tanulva másnap énekléssel kezdtünk, jól megozsgattuk őket

mutogatható gyerekdalokkal, és mikor kellemesen elfáradtak, egy rövid, de velős igei üzenet, majd játékok sora következett. Ha össze kellene foglalnom a tábor menetét, nagyjából így nézett ki: ének, ige, játék. Talán kevésnek tűnhetett az igei tanítás, de nem feltétlen az ige hirdetés időtartama számított, hanem egyrészt a minősége, másrészt pedig, hogy a gyerekek lássák megvalósulni a tanítást az életünkben. Azt tapasztaltam, hogy Isten felhasznált minket, hogy láthassák, amiről hallottak. Például, amikor két fiú összeverekedett, vagy valaki eldobott egy szemetet... sokféle helyzet adódott egy hét alatt, de egyszer sem hallottam, hogy bármelyik segítő agresszívan reagált vagy fegyelmezett volna. Isteni szeretettel vettük az akadályokat, és sokat jelentett a gyerekeknek látni, hogy így is lehet.

Isten békessége uralta a tábort, amit a gyerekek is érzékeltek, és a hét végére nagyon megszerették egymást. A tábor sikerének a kulcsa abban rejlett, hogy néhány segítő, akik nem mindig voltak ott a hangyaboly közepén, és nem lehetett hallani a kiáltásukat a csapatversenyeknél, imában támogattak minket, és ezt érezni lehetett. Ettől mentek gördülékenyen a dolgok, mert óriási ereje van az imának. Nekimehetünk a hegynek a két kezünkkel, de nem érdemes. Ha van egy mustármagnyi hitünk, parancsolhatunk a hegynek, és az elme, így a káoszból létrejön egy fantasztikus gyermektábor.

Vajda Ágoston

Ágoston közös képet készít az új pólót kapott gyerekek egyik csoportjával.

Új élet, új otthon

Hánykovich Lénárd kollégánkkal és Iván Mishkulinetc lelkéssel látogattuk meg az Élő Isten Egyháza által pártfogolt testvéreket, akik a Kelet-Ukrajnában dúló harcok miatt kényszerültek otthonaik elhagyására. Kollégáink információi alapján közel hárommillió ukrán embernek kellett elhagynia az otthonát az orosz megszállás hatására.

Igor, feleségével és gyermekével, három évvel ezelőtt a luganszki régióból kényszerült menekülésre, miután falujukat a bombázások első hullámában támadás érte. Mivel mindent hátrahagytak, Munkácsra költözésük után a nulláról kellett felépíteniük az életüket. Igor informatikus, és napi néhány órában kiadványszerkesztőként dolgozik egy cégnek. Szabadidejében a gyülekezetben végez szolgálatot.

Luba néni és Vologya bácsi a közel egymillió lakosú Donyeck külvárosából költöztek Kárpátaljára az orosz megszállás miatt. A munkácsi gyülekezet szolgálata nyomán tértek meg, a gyülekezet ugyanis szellemileg és fizikailag is sokrétű segítséget nyújt az idős házaspárnak. Vologya bácsi a második szívinfarktuszából épülget fel. A gyógyszeres kezelés nagyon költséges. Mivel állandó laccimmal nem rendelkeznek, ezért szociális segélyre sem jogosultak, így marad a 14.000 forintnyi nyugdíj. A lakbér és a rezsi is súlyos teher az idős házaspárnak.

Vologya bácsi Donyeckben taxisofőrként dolgozott, Luba néni pedig kémia és biológia szakos tanárként kereste a kenyerét. „Mikor távoli háborúkról hallottunk, nem törődünk vele. Akkor még nem gondoltuk, hogy a harcok a mi utcáinkat is elérhetik” — mondta.

A nyolcvan éves Marijane néni Luganszk járásból érkezett Kárpátaljára három évvel ezelőtt. Jelenleg Munkács külvárosában él társbérliként egy szobában. Szociális segély híján a 14.000 forint értékű minimál nyugdíjból igyekszik boldogulni. Luganszkban az adventista közösségbe járt, de miután a szürkehályog és az idegpályák sorvadása miatt erősen megromlott a látása, már nem tudott eljárni a templomba. Nemrég a munkácsi kórházban sor került a szemműtetre, így Marijane néni sok év után újra tisztán lát. Iván pásztor és Lénárd kollégánkat eddig évek óta csak a hangjuk alapján ismerte, nagy öröm volt számára, hogy mostani látogatásunkkor először megláthatta őket. Luganszkban minden rokonát eltemette, mind a házastársát, mind a gyerekeit. Így Munkácsra egyedül érkezett, ahol a keresztény testvéreken kívül egy barát-nőjére támaszkodhat, aki szintén Munkácson él. Luganszkban van egy kis lakása, ahova szívesen visszatérne, ha véget ér a háború.

A hetvenhárom éves Lídia néni korábban a Donyeck melletti négyszázezeres lakosú Gorlovka városban lakott, 2014-ben hagyta el otthonát. Szívesen mesélt az átélt eseményekről, annak ellenére is, hogy nyugtató gyógyszerrel kellett bevennie, annyira felzaklatták az emlékek. „Eleinte tüntetéseket tartott a lakosság a városban az orosz megszállás ellen, de az új karhatalom rendre erőszakkal oszlatta fel az összegyűlt tömeget. A korábbi városvezetőt és rendőrparancsnokot elváltoltatták az orosz zászlókat az épületekről. Gorlovkában a kilencedik emeleten laktam, ahol sokszor az ablakból láttam az utcai harcokat. A házunkat egyszer rakétatalálat érte, és azóta egy hatalmas lyuk tátong

az épület negyedik emeletén. Egyszer az ablakból azt láttam, hogy orosz zászlós tankok járőröznek az utcákon. Ekkor jött el az a pont, hogy eldöntöttem, el kell hagynom az otthonomat. Mikor elköltöztem, akkor sem hittem el, hogy ez amiben vagyunk a valóság, csak egy rossz álmoknak tűnt. Két kis táskával indultam el otthonról, mert azt gondoltam, hogy néhány hét múlva úgyis véget ér ez a borzalom. Ez három éve volt, azóta a tévéből követem a háborús eseményeket. A legrosszabb az, hogy az otthonmaradtak inkább hisznek az orosz médiának mint nekünk, akik eljöttünk. A nővérem is otthon maradt, aki kilencven éves beteg asszony, és az unokahúgaim is ott maradtak vele, mert nem akarták egyedül hagyni az idős édesanyjukat. Mikor velük beszélek, nem hiszik el, hogy Ukrajna békét akar. Ők úgy látják a médiában, hogy Ukrajna támadta meg Oroszországot.

Én háborúban születtem, a gyermekkoromban is romok között kellett élnem, és lehet, hogy háborúban is kell meghalnom. Egy azonban bizonyos, hogy nagyon sok jó emberrel ismerkedtem meg Kárpátalján. Itt tértem meg és a testvérek nagyon sokat segítenek. A gyülekezeti alkalmak igazi lelki felüdülések számomra. Én, aki egész életemben kommunista voltam, megismerhettem Isten szeretetét.”

Szása és Szvetlana protestáns lelkész házaspárként dolgoztak a Donyeck melletti Komszomolszkban. Amikor a megszállók először megjelentek a városban, a helyi lakosok háromszor is tüntetést szerveztek annak kifejezésére, hogy nem fogadják el az orosz uralmat, de a megszálló hatalom mindhárom alkalommal fizikai erőszakot alkalmazva leverte a tüntetést. Nem riadtak vissza a tüntetők nyilvános lelövésétől sem. Szása eleinte a gyülekezet férfitagjaival éjszakánként járta a várost, és eltávolították a megszállók által elhelyezett orosz zászlókat. Amikor a terroristák elkezdtek bombázni a települést, Szása a saját autóján menekítette ki a gyülekezete tagjait az ostromlott városból. A segédlelkész intette, hogy ne jöjjen többet vissza a városba, mert a megszállók el akarják fogni, és a gyülekezet épületét is elfoglalták. Két hét múlva felhívta az édesanyja is, hogy négy páncélos jármű vette körül a házukat Szását keresve, és elvittek minden adathordozót az otthonukból. Ekkor megértette, hogy többet nem térhet vissza a városba. Később a gyülekezet ifjúsági lelkészét elfogták és bebörtönözték, és csak egy hónap elteltével szabadult

Kollégánk, Németh Róbert Lídia néniel

Már megint a menekültek...

ki onnan. Ekkor tudta meg Szása, hogy hatezer dollár vérdíjat tűztek ki rá, és körözik az orosz megszállás elleni lázító tevékenysége miatt. Így is hetvenkét embert sikerült kimenekítenie az ostromlott városból. Mivel gyülekezetüket külföldi egyház alapította, az oroszok a gyülekezet összes épületét lefoglalták, és a közösség tagjaiban amerikai ügynököket látnak. A megszállt területeken sorra Oroszországot méltató hirdetések jelentek meg, és ugyanakkor az ukrán agressziót és elnyomást hirdető plakátok lepték el a várost. „Az egyik plakáton két kép montázs szerepel. Az egyik képen boldog gyermekek játszanak egy szép játszótéren, a felirat szerint pedig ezt biztosítja minden gyermek számára Oroszország, míg a másikon, amely egy koncentrációs táborra hasonlít, szögesdrót mögött megfélemlített gyerekek szerepelnek, és a felirat szerint ez vár minden gyermekre, aki Ukrajnába kerül.” Az egészben a legszomorúbb az, hogy az ottmaradt gyülekezeti tagokra is hat ez a propaganda, és a hazugságot jobban elhiszik, mint az igazságot.

Mikor Kárpátaljára kerültek, a helyi pünkösdi egyház biztosított számukra szállást, ők pedig kezdettől fogva az ifjúsági szolgálatba kapcsolódtak be. A gyermekeik eleinte sok elutasításban részesültek az általuk beszélt orosz nyelv miatt. A kisebbik fiuk egy évig nem beszélt a poszttraumás stressz miatt, de mára sikerült beilleszkedniük. A fiatalok is elfogadják Szása szolgálatát és példás hitét.

Látogatásunk alkalmával mind a négy családnak átadtam a Kelet-Európa Misszió 50.000 Ft-nak megfelelő pénzbeli támogatását, ami jelentős segítség a mindennapi terhek enyhítésére. Mindegyik család életében nyilvánvaló volt a hála Isten felé, hogy megismerhették Őt, és a keresztyén testvérekért, akik folyamatosan szolgálnak feléjük, és igyeksenek élhetőbbé tenni számukra az életet távol az otthonaiktól.

Robi

Marijane
néivel

Az utóbbi időben a média és a missziós híradások ismét tele vannak a menekültekről szóló hírekkel, ám az emberek egy idő után immunissá válnak ezekre a tudósításokra. Varga Tiborral, aki már több mint hét éve látogatja a Szabadka környékén felbukkanó, helyesebben bujkáló idegeneket, a napokban ismét elindultunk, hogy megnézzük tudunk-e segíteni valakin.

Mint a legtöbb ilyen látogatás, úgy ez is egy helyi élelmiszerboltban kezdődött. Néhány bevásárlókocsit megpakoltunk alapvető élelmiszerekkel és tisztálkodási szerekkel, ami Tibor kisbuszájának hátulját megtöltötte, majd útnak indultunk. Szabadka egyik aszfaltozott utcájáról Tibor lekanyarodott egy alig észrevehető földútra, majd pár száz méter megtétele után megállt, jelezve hogy innen már csak gyalog mehetünk tovább. Tibor kifejezetten nagytermetű ember, de a gaz körülötte még nála is nagyobb volt. Egy kis ösvényt lehetett látni a „dzsungelben”, amin elindultunk. A bokrok és fák közt sorra bukkantak elő az elhagyott táborhelyek. Az egyik táborhely mellett a gazban piros rongyokkal szegélyezett 3-4 négyzetméteres kiskert állt, amely néhány hónapja még hagymát termelt, mára viszont a gyom lett az úr. Ennek ellenére még mindig láttunk hagymaszárazakat és főzőtök is felismerhető volt benne.

A másik táborhelyen egy újnak kinéző, de összekaszabolt sátor állt. Mellette a doboza, benne a sátor fel nem használt alkatrészei. Csak később tudtuk meg, hogy pár napja a helyi rendőrök vagdalták szét a sátrat, hogy többé senki ne tudjon aludni benne.

Hallgatóztunk, hátha észlelünk valami mozgást. Beljebb mentünk az ösvényen, megint hallgatóztunk. Csak távoli zajok hallatszottak, így folytattuk utunkat. Hirtelen egy újabb táborhelyre értünk, ahol két pakisztáni fiatalember nézett velünk farkasszemet. Egyikük csak annyit kérdezett: „Tibor?” Amikor Tibor nyugtázta, hogy igen, ő az, a fiatalember elmondta,

hogy egy másik sráctól kapta meg a telefonszámát, mondván, ha nincs mit enniük, akkor Tibornak szólhatnak. Ketten éppen összes ételüket, azaz 3-4 kilónyi krumplit készültek megfőzni abban a fekete lábasban, amit rendre a következő hullámban érkezőkre hagyományoznak a távozók. Aznap este 22 adagra kellett osztani az ételt, hogy mindenki ehessen egy keveset. Mondtuk nekik, ha velünk jönnek az autói, kiegészítjük a „menüt”, és adunk nekik az élelemből, amit hoztunk. Szemmel láthatóan nagyon hálásak voltak. Ahogy elindultunk, elmesélték, hogy Pakisztánból jöttek és Olaszországba tartottak, mert ott már vannak ismerőseik, akik nemrég jutottak át az EU határán. Nagy hálával és hajlongással fogadták az adományt, de leginkább Tibor őszinte ölelése és vállonveregetése esett jól nekik.

Másnapra megbeszéltek egy újabb találkozást. Visszaérve az autóhoz Tibor lelkesen mondta, hogy amikor másodjára találkozik ugyanazokkal a menekültekkel, szinte mindig tud értük imádkozni és beszélni az evangélium által kapható örök szabadságról.

Norbi

Varga Tibor élelmiszert
ad át a menekülteknek.

Albániai missziós napló

Albániai missziós utunk alatt sok új és csodálatos dolgot fedezhettünk fel olyan emberekkel együtt, akik nagyrészt számomra az indulás napjáig ismeretlenek voltak. A háromgenerációs, kilenctagú szolgáló csapatunk nemcsak életkorban volt nagyon változatos, hanem nemzetiségben is: voltak amerikaiak, vajdaságiak és magyarországiak is. Utólag látom, hogy ez a sokszínűség segített abban, hogy sokféle embert elérjünk utunk során.

Első napunk utazással telt. A mintegy tizenkét órás út alatt jobban megismertük egymást, közben megbeszéltük, mi is vár ránk az előttünk álló héten.

A második napunkat szállásunkon, Durresben közös imádsággal, csendességgel kezdtük. Napunk során ez segített, hogy egységben maradjunk, és Isten akaratát keressük. Napközben Tiranában találkoztunk egyik helyi kapcsolattartónkkal, Silviával, aki a következő néhány napot velünk töltötte a nineshi gyermektáborban. Silvia, aki Budapesten végezte el a jogi egyetemet, albánul, magyarul és angolul is beszél. Ajándék volt a csoportunk számára, ugyanis ő tolmácsolt nekünk; csak rajta keresztül tudtuk eljuttatni a gyerekekhez az evangélium üzenetét.

Mivel egész héten nagyon meleg volt, jólesett a nagy hőség és nyüzsgés előtt hajnalban felkelni, Istent keresni, imádkozni és megnyugodni a jelenlétében – ez minden nap megadta a napunknak a megfelelő irányt.

A harmadik nap is így kezdődött, és már reggel elindultunk a Durresből délre fekvő Nineshbe, egy albán hegyi

falucskába, ahol négy napot szolgáltunk, főleg gyermekek felé.

A faluba érkezve őszintén elgondolkodtam, vajon hogy lehet egy ilyen elszigetelt helyen élni, ahol látszólag semmi nincs egy internetkávészón, egy közösségi termen és néhány falusi házon kívül. Pár perccel később, amint beléptünk a közösségi terembe, ahol mintegy ötven gyermek várt ránk csillogó tekintettel, már számomra sem volt kérdés, mi a feladatunk ezen a helyen. Látva a hat és tizennégy év közötti gyermekereget, megsejtettem, hogy mennyi kincset is rejt ez a falucska valójában.

Egész nap a gyerekekkel voltunk, játszottunk velük, és szolgáltunk feléjük, ami a hét folyamán egyre közelebb vitte őket Istenhez. Esténként, amikor a gyerekek hazamentek, mi ott maradtunk, együtt dicsőítettünk, énekeltünk, imádkoztunk, beszélgettünk.

Egyik nap a csapatunk egy része, Imre és Jenő bácsi, Silviával együtt olyan családokat és időseket látogatott meg otthonaikban, akiket koruk miatt leginkább ők tudtak elérni. Élelmiszer-csomagot vittek nekik és bátorították őket lelkileg is.

Mi, a csoport fiatalabb tagjai, a hozzánk korban közelebb álló nineshi fiatalokkal töltöttünk több időt. Összebarátkoztunk velük, kirándultunk, úsztunk a közeli tóban, jól éreztük magunkat, közben szolgáltunk feléjük. Nem beszélünk mindig direkt módon

Istenről, de az egyik srác, aki a hét végén megtért, azt mondta: „Ti olyan mások vagytok, én is szeretném azt, ami nektek van.” Az utolsó ott töltött napon a gyerekek közül is sokan befogadták Jézust a szívükbe. Hiszem, hogy egyre növekszik ezen a helyen Isten munkája, és a kilátástalanság helyére remény jön az emberek életébe.

Nineshi táborozó gyermekek egyik csoportja

Ez a környék szó szerint is szomjas. A szárazság miatt takarékoskodni kellett a vízzel, a vendéglátóink naponta lementek a hegyről a forráshoz, és számmal hoztak fel vizet. Úgy láttam, ennek a területnek a remény is úgy hiányzik, mint a víz, ami szükséges az élethez. Úgy éreztük, hogy nekünk az a fő feladatunk, hogy reményt vigyünk az embereknek.

Feltöltődve hagytuk el Ninesht, bár nem volt akadálymentes az ott töltött idő: a szokatlan ételek és a nagy meleg főleg a csapatunk tagjainak az egészségét támadta, de Isten végig velünk volt.

Az utolsó két napunkat Észak-Albániában, Shkodrában töltöttük, ahol a Krisztus Szava Gyülekezettel és lelkipásztorával, Elona Projjal szolgáltunk a vérbösszűtől fenyegetett családok, illetve olyan nők felé, akiknek a férjük már áldozatul is esett a vérbösszűnek. Elona és csapata nagy szeretettel fogadtak minket, bemutatták a szolgálatukat, új gyülekezeti központjukat, ahol keresztény általános iskolát is terveznek létrehozni. A mi szolgálatunk fizikai oldala az élelmiszer-csomagok kiosztása, a lelki- és szellemi oldala pedig az istentisztelet, az asszonyokkal való imádkozás volt.

Nekem sokat jelentett, hogy tanulhattam a csoportunk idősebb, érettebb szolgálóitól, Brenttől és Kirstentől, az amerikai lelkészházaspártól, Izidor lelkipásztortól, Imre és Jenő bácsitól, tapasztalt misszionáriusoktól. Hálás vagyok, hogy részese lehettem ennek a nyolc napnak, és ilyen sok kapcsolattal és élménnyel gazdagodhattam.

Vincze Veronika

